

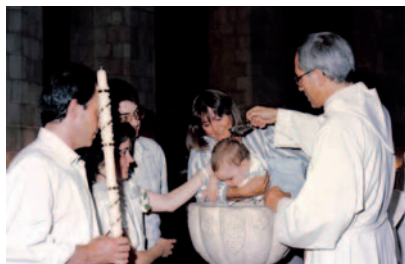
ANEU MAR ENDINS

Una cultura de la vida

El Crist ressuscitat és la veritable novetat del món. Crist sempre es fa present enmig de la nostra vida i de la vida de les comunitats dels seus deixebles. Però d'una manera especial en aquest temps de Pasqua. L'evangeli d'aquest diumenge ens mostra Jesús que va a l'encontre dels seus deixebles quan són a la seva feina de pescadors.

La Pasqua ens aporta una nova llum, una mirada nova que, des de la fe, ens permet afirmar que Crist és present en la nostra vida. Ell ens convida, també avui, a celebrar un àpat, com va convidar els seus deixebles a la riba del llac, i ens obre els ulls de la fe perquè el reconeguem, talment com els va obrir els ulls als deixebles perquè el reconguessin.

Voldria amb aquestes reflexions transmetre esperança davant les dificultats presents, tan agreujades per a molts en aquests temps de crisi econòmica. El Sínode extraordinari de l'any 1985, en el vintè aniversari de la clausura del Concili Vaticà II, en la seva declaració final ens invitava a posar «la teologia de la creu i el misteri pasqual en el centre de la predicació, de la celebració dels sacraments i de tota la vida de l'Església. Una teologia de la creu és inseparable d'una teologia de la resurrecció». «Quan els cristians parlem de la creu —deia aquest document— no mereixem que se'ns digui pessimistes, ja que ens situem en el realisme de l'esperança cristiana.»

Jesucrist ressuscitat ens comunica la seva vida, sobretot, per mitjà dels sacraments

Tenim necessitat d'allò que aquest Sínode va definir com «una espiritualitat pasqual». La nostra esperança està basada en el fet que Crist ha vençut el pecat, el mal i la mort. I és per mitjà de la fe i dels sacraments de la fe que podem retrobar aquest nou alè en la nostra vida.

El temps pasqual és un temps de forta vivència de la presència del Senyor ressuscitat en els signes sacramentals. Com ho dic en la carta pastoral per a aquest curs, titulada «L'alegria del sacerdoti», «l'Església viu i celebra l'encontre entre Jesucrist ressuscitat i els homes a través dels sacraments, que són esdeveniments en els quals la gràcia arriba al cor de la persona i la història per mitjà de les paraules i els gestos realitzats segons va disposar el Senyor».

Crist és el sacrament de Déu i l'Església és el sacrament del Crist. Els sacraments són les realitzacions més intenses de l'encontre amb Déu en l'Església, Cos de Crist i temple de l'Esperit. Els sacraments alimenten la vida de fe en les seves diferents etapes ja que, a través d'ells, Crist Salvador es fa present de manera eficaç en tots els moments i situacions de la nostra vida. La celebració de cada sacrament és un moment de gràcia, un esdeveniment de salvació, una experiència de l'amor de Déu i una trobada amb el Déu que dóna vida.

Què ens demana aquesta *espiritualitat pasqual*? Ho diré amb les paraules d'una recent declaració dels delegats diocesans de Família i Vida de les diòcesis catalanes: «Considerem imprescindible viure la vida com un do, assaborint la joia de tenir-la i estimant-la plenament com allò més gran que hom posseeix i l'expressió màxima del patrimoni humà.»

I acaben amb un compromís que em sembla molt oportú en aquests moments de tant pessimisme i de tants atemptats contra la vida humana: «Copsem la necessitat de donar a conèixer i expandir la cultura de la vida des de la convicció que l'Església ha d'estar al servei de la vida perquè l'estima.»

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Diumenge de Rams a la catedral de Terrassa

El Diumenge de Rams van començar les celebracions de Setmana Santa presidides pel Sr. Bisbe a l'Església Catedral de Terrassa. A les 12 del migdia, amb la plaça Vella plena de gom a gom, Mons. Josep Àngel Saiz —que va agrair la presència de tants cristians en aquell acte— beneí els rams. Seguí la processó cap a l'interior de la Catedral del Sant Esperit i la celebració de la Missa, en la que ocupa un lloc rellevant la lectura de la Passió de nostre Senyor Jesucrist. En l'homilia el Sr. Bisbe convidà novament a viure els dies de Setmana Santa amb aprofundiment i intensitat. També convidà a una profunda vivència eclesial davant la situació de persecució incruenta però real en alguns mitjans de comunicació, a encomanar el Sant Pare en la pregària i a sentir-nos en profunda comunió amb ell.

GLOSSA

Serem al teu costat

Un pare i una mare escrivien unes ratlles el dia del bateig de la seva filla. Pensant en ella, ben segur que moguts per la força de l'Esperit, deien: «Que aquest camí de seguiment de Jesús que avui comences, filla, t'ajudi a fer teus uns principis ben fermes. Sigues bona persona, ajuda la gent que ho necessiti, estima la teva família, els teus amics i companys i... a tothom. Valora el que tens, tingues ben present que no tothom és tan afortunat com tu i que per tant caldrà compartir. Treballa per aconseguir un món millor i més just del que l'has trobat. Procura conèixer i estimar els ensenyaments de Jesús i segueix-los. Nosaltres serem al teu costat per ajudar-te.»

Enmig de les reflexions també adreçaven a Déu la seva pregària: «Gràcies, Pare, per la nostra filla, perquè és com és, pel seu somriure, per les seves rialles, pels seus plors, per les seves mirades, per les seves xerrades que encara no entenem però que resulten igualment divertides, per fer-nos tan feliços durant aquests mesos, des que arribà a casa, i ben segur que durant tota la nostra vida.»

»Que sigui bona germana del seu germà. Que estiguin a prop l'un de l'altre per gaudir junts dels bons moments i compartir també plegats les estones difícils. Que aprenguin a estimar, sentint-se estimats pels qui els envolten. Que siguin humils i generosos, lluny de qualsevol egoisme. Que contribueixin a donar llum i sentit a les nostres vides. Que nosaltres siquem testimonis i referents per a ells dels vostres ensenyaments.»

Els pares d'aquests germans agraïen a Déu els fills que els ha donat i que amorosament han acollit. Ho fan, alhora, amb una pregària de lliurament humil i confiat a la voluntat del Pare. Sentint-lo present en les seves vides i en la seva família. Expressen el desig que aquests fills facin del seguiment de Jesús norma de vida. En la pregària, relació viva amb el Pare, manifesten disponibilitat per col·laborar en aquest procés de creixement en la fe que comença en el baptisme. «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 34,12). El Pare de tots escolta les pregàries que li adrecen els pares i les mares pels seus fills, i les acull.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ Em dieu que sou pobres. Benaurat aquell que té la gran sort de saber-se pobre, perquè la nostra desgràcia ens ve de no veure'ns tal com som.

▶ Me decís que sois pobres. Bienaventurado el que tiene la gran suerte de saberse pobre, pues nuestra desgracia nos viene de no vernos tal como somos.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberiades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados.

Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se prostraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 21,1-19)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberiades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Canà de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se echó la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.

Faç del Crist ressuscitat.
Pintura del Greco. Museu del Prado. Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29 □ **dimarts**: Ac 7, 51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35 □ **dimecres**: Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40 □ **dijous**: Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51 □ **divendres**: Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8 □ **dissabte**: Ac 9, 31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69 □ **diumenge** vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.): Ac 13,14.43-52 / Sl 99 / Ap 7, 9.14b-17 / Jn 10,27-30.

L'evangeli d'avui és una pàgina afegida a la primera redacció del text de Joan. Escrita per l'evangelista o algun deixeble, ens presenta dues escenes situades a la vora del Mar de Galilea: l'aparició de Jesús a un grup de deixebles i un diàleg entre Jesús i Pere.

En la primera escena, la pesca miraculosa revela la presència de Jesús ressuscitat. Els deixebles eren pescadors. Pescar era el seu ofici i el coneixien bé, però aquella nit, malgrat els seus esforços, no van pescar res. Rendits i abatuts varen tornar a casa. Aquest resultat desconsolador de la nit contrasta amb la xarxada fàcil i abundant del matí arran de l'ordre que Jesús els havia donat. Ja

s'hi podien escarrassar aquells pescadors, que sense Jesús no podien fer res. Quan tornaren a la vora del llac, Joan, Pere i els altres deixebles ja havien reconegut el Senyor. Ell mateix preparà el menjar per a tots i els el repartí. En aquells pans i aquells peixos l'evangelista insinua el misteri de l'Eucaristia, misteri en què l'Església es troba cada dia amb el Ressuscitat.

La segona escena és un diàleg entenyable entre Jesús, el pastor suprem, i Pere, encarregat de cuidar el ramat de Jesús. La pregunta de Jesús «Simó, fill de Joan, m'estimes?» repetida per tres vegades recorda, per contrast, les tres negacions de Pere durant la passió. Al ma-

teix temps, la insistència del Mestre posa en relleu la importància de la missió encomanada a Pere: una missió totalment orientada al Crist, una missió feta de renúncia personal i donació total. De fet, l'última declaració del Ressuscitat preannuncia el destí de Pere que, com el bon pastor, donarà la vida per les seves ovelles i glorificarà Déu amb la seva mort.

La litúrgia d'aquest tercer diumenge de Pasqua ens ha presentat, doncs, un itinerari de vida cristiana: una vida senzilla i humil, feta de treball, compromís i testimoni, guiada pel Pastor suprem i pels pastors del seu ramat.

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Crist guaridor: Penitència i Unció dels malalts

Els catòlics i els ortodoxos confessem els set sagraments. És veritat que tots ells fan la seva òrbita al voltant del Baptisme i de l'Eucaristia.

Pel que fa a la Penitència, el mateix Concili de Trento diu que els Sants Pares l'anomenen *laboriosus quidam Baptismus (com un Baptisme laboriós)*. L'Edat

Mitjana coneixia també aquesta dita sobre la Penitència: «Segona taula de salvació després del Baptisme»: *Secunda post Baptismum tabula*.

Quan el pecador ha perdut la fe viva, des de la seva actitud *decaiguda*, s'aixeca de nou a la fe viva que actua per l'amor i que brolla, segons Tomàs d'Aquino, amb el do de la gràcia santificant. En el sagrament de la Penitència, l'amor de Déu que justifica es rep des d'una situació decaiguda: de pecat que Déu perdona. Però en la

Penitència sacramental no només celebrem aquest perdó dels pecats sinó que celebrem la gràcia que Déu dona al pecador i, en definitiva, celebrem per la fe el gran do que és la Mort i la Resurrecció de Crist. Semblantment podem parlar de la Unció dels malalts. Aquí, més que posar èmfasi en la situació de pecat —que es pot donar o no—, cal emfatitzar la situació de malaltia, desvalgiment o ancianitat, des de la qual el Senyor aixeca i fortifica el desvalgut. Cal subratllar per tant el gest de Crist, guaridor del cos, de l'ànima i de l'esperit del malalt i desvalgut.

Aquest gest del Messies sobre el desvalgut es visibilitza en la Unció dels malalts. Gràcia en visibilitat i conversió interior s'ajunten en la celebració de la fe en Crist mort i ressuscitat.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

JOAN BOTAM

Cristians, instruments de diàleg

El P. Joan Botam, caputxí, ha estat guardonat amb el II Premi en Convivència i Diàleg Interreligiós, que atorga el Grup de Treball Estable de Religions, amb l'objectiu de reconèixer i promoure la convivència, el coneixement i el diàleg entre les religions com a cultura de Pau —dirigit a persones o a entitats catalanes. El P. Botam afirma que aquest premi suposa «el públic reconeixement a una trajectòria de servei feta amb vista al retrobament entre gent de sensibilitats diverses, no solament per raons confessionals».

En quin punt es troba el moviment ecumènic a Catalunya?

Si prenem com a punt de referència l'any 1954, quan tímidament es feren els primers contactes entre protestants i catòlics romans, anem prou bé; hem fet les passes endavant. Comptem amb instàncies de treball de marcada vocació ecumènica a tots els nivells. Al respecte, som pioners; crec que les nostres arrels ens hi porten.

Des de l'any 1984, quan foren aprovats els estatuts del Centre Ecumènic de Catalunya, han passat moltes coses. Durant aquests anys de convivència entre les diverses confessions, quins punts de convergència destacaria?

Ens hem fet uns i altres mútuament més creïbles; reunits en nom del Senyor, hem pregat i sincerament hem compartit els desigs d'unitat en la diversitat com Ell vol; hem fet gestos de denúncia de les injustícies socials i, poc o molt, hem fet aportacions solidàries, atesos els reptes del moment present; i hem experimentat la necessitat que tenim de ser interlocutors, senzillament com a cristians.

Es pot dir que els cristians som instruments de diàleg, de reconciliació i de pau?

Probablement ho som cada dia més, bé que no donem la mesura de les nostres possibilitats. No creiem en la qualitat ecumènica de la salvació de Jesús, el Senyor. Mirem massa endins de les nostres Esglésies en detriment del gran objectiu, el Regne de Déu, la pau que és de tots i per a tots.

Oscar Bardají i Martín

«Lo trascendente es esencial»

Miguel Delibes, el autor de treinta y siete obras literarias, ex-director del diario *El Norte de Castilla*, catedrático de Derecho Mercantil, Premio Nadal, Premio Nacional de las Letras, Premio Príncipe de Asturias, Premio Cervantes, miembro de la R.A.E., hombre de bien y de fe católica, cuya esquila mortuoria decía que, «había recibido los Santos Sacramentos y la Bendición Apostólica». Uno recuerda que un periodista le preguntó:

—«Don Miguel: ¿Qué es lo esencial de la experiencia religiosa, de la fe?»

—«Es la convicción que tiene el hombre, de no haber sido creado... para la muerte.»

—«¿La trascendencia es esencial al hombre o este —el hombre— puede vivir sin trascendencia, sin perder, por eso, nada que le sea fundamental?»

—«El hombre puede vivir de todas las maneras posibles. Para mí, en cambio, lo trascendente... es esencial.»

—Kant enseñaba: «Trascender es traspasar los límites de la experiencia sensible.»

—María Moliner en su Diccionario afirma: «Trascender es ir más allá... en todos los actos de la vida.»

—«No estamos creados para la muerte» sino para la Vida eterna.

—De ahí que: la trascendencia: infunde esperanza, fuerza, seguridad, ánimo, alegría.

J. M. Alimbau

PADRES E HIJOS

No existe un modelo ideal de custodia

En conclusión, después de haber ponderado los argumentos en pro o en contra de la custodia compartida, se puede deducir que no existe un modelo ideal de custodia que nos garantice un correcto funcionamiento. La custodia compartida puede resultar muy buena para un niño, y pésima para otro. Depende de múltiples variables: la personalidad y estado mental de los padres, la calidad de las relaciones padres-hijos, el grado de enojo y de cooperación entre los padres, la edad de los hijos, el temperamento y flexibilidad de cada niño. A todo esto hay que añadir un factor importante que quiero resaltar: los padres han de estar dispuestos a tener las mismas pautas educativas y mantener las mismas rutinas con los niños cada vez que estén a cargo de cada uno de ellos. Si no se ponen de acuerdo los padres, van a crear una total desorientación en el niño, que puede tener consecuencias serias en su desarrollo.

En esta disposición es donde se verá la buena voluntad de ambos progenitores: en hacer que los hijos se encuentren en una situación lo más similar posible a la que tenían cuando la familia estaba intacta. Aunque, claro está, todo dependerá fundamentalmente de la capacidad de entendimiento que tengan entre sí los padres. Pero si antes no se ponían de acuerdo en casa —y por esto se han separado— ¿cómo podrán hacerlo ahora?, puede usted argumentarme. Y con razón. Porque aquí está el talón de Aquiles de la custodia compartida: que ya no estaban de acuerdo antes. Este es el punto débil que sólo puede superarse a base de querer lo mejor para los hijos. Un psiquiatra norteamericano, Donald Bloch, ha hecho esta afirmación que da mucho que pensar: una pareja capaz de manejarse adecuadamente en un proceso de separación, debería, en principio, tener un excelente matrimonio. Esta es la cuestión.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

SANTORAL

18. ✠ Diumenge III de Pasqua. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dilluns. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Dimarts. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dimecres. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. Dijous. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. Divendres. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. Dissabte. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 17, a les 20.30 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de la Puríssima a Sabadell.

Aquest diumenge dia 18, a les 12.30 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana.

Del dilluns dia 19 al divendres dia 23. Assisteix a la Reunió Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte dia 24, a les 11 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia al IV Aplec de Malalts de la Diòcesi al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell.

Diumenge dia 25, a les 10.30 h. Concelebra la missa de Beatificació del P. Josep Tous a la Basílica parroquial de Santa Maria del Mar, a Barcelona.

A les 18 h. Celebra l'Eucaristia i confereix l'orde del diaconat a quatre seminaristes de la Diòcesi, a la Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa.

▶ AGENDA

Conferència-taula rodona. La conferència mensual organitzada pel Grup Avant de la Federació de Cristians a Terrassa, aquesta vegada consisteix en una taula rodona amb el tema: *La Pastoral Juvenil a la Diòcesi (L'Aplec de l'Esperit)*. Participants: Mn. Josep Monfort, delegat de Joventut; Núria Estaún, de l'equip de la Delegació de Joventut; Juanjo Santolaya, vicepresident del Moviment Cristià de Joves. Al final hi ha col·loqui amb el públic. Data i lloc: aquest dissabte dia 17 d'abril a 2/4 de 6 de la tarda.

▶ D'ALTRES BISBATS

Congrés Mundial Universitari: Juan Pablo II Magno. Organitzat per la Universidad Católica San

Antonio de Murcia (UCAM) del 14 al 18 d'abril de 2010 al Monestir dels Jerònims de Guadalupe - Murcia. Amb la participació de cardenals, arquebisbes i seglars que foren col·laboradors del papa Joan Pau II a la Cúria Romana o van seguir de prop el seu pontificat. Presidit per l'Emm. i Rdm. Cardenal Antonio Cañizares Llovera, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments. El primer dia serà beneïda l'escultura de Joan Pau II obra del Sr. Venancio Blanco, representant dels artistes en el Jubileu de l'any 2000.

Preparant el viatge del Sant Pare a Barcelona.

La Basílica de la Concepció organitza unes conferències i taules rodones a la Sala Concepció (19.30 h) (Llúria, 70), en diumenge a les 19.30 h. La primera el dia 25 d'abril: El ministeri del Papa a l'Església: història i teologia, pel Dr. Ramon Corts i Blay, rector de la parròquia de la Puríssima Concepció.

Trobada de formació carmelitana.

Ana Almuni, de la Institució Teresiana, parlarà de: *La humanitat de Crist «Muy buen amigo Cristo» (El llibre de la Vida de Santa Teresa de Jesús, llegit avui, capítol 22, 10-18)*. Llocs i dies: Sala Míriam, Diagonal 424, Barcelona, dilluns 26 d'abril a les 20h; Sala del Carme, c/ Sant Miquel 44 Badalona, dilluns dia 26 d'abril a les 21.30 hores; Santuari de Santa Teresina, Plaça de les Missions, 1, Lleida, dimarts dia 27 d'abril a les 20 hores.

Curset sobre santa Teresa de Jesús.

El P. Secundino Castro ocd., de la Universidad Pontificia de Comillas (Madrid) sobre: *Camino de perfección de Teresa de Jesús*. Destinat a religiosos i seglars. Del dimecres dia 21 de juliol (17 h) al dimarts dia 27 de juliol (matí). Lloc: Seminari salesià Martí Codolar (Barcelona). Informació i inscripcions: Sra. Salomé Guerris, c/ de les Valls 43, 1r 2a. 08201 Sabadell. Tels.: 937 264 273 i 610 297 588; fax: 937 261 239.

Exercicis a l'estiu per a religiosos i religioses.

L'URC (Unió de Religiosos de Catalunya) organitza per al proper estiu unes tandes d'Exercicis en clima intercongregacional. A *Montserrat*: pel P. Josep Miquel Bauset, OSB. «Apassionats per Déu. Testimonis de l'Antic Testament» del 5 al 11 de juliol; pel P. Cebrià Pifarrer, OSB. «Descobrir Jesús acompanyats per sant Mateu» del 9 al 15 d'agost. Reserves a urc.info@gmail.com o tel. 933 024 367.

▶ LLIBRES

Françoise Bouchard, *El sant Rector d'Ars, entrançablement prevere*.

Traducció de Lluís Victori i Companys, SJ; presentació de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Idea del projecte: Parròquia de Nostra Senyora de Montserrat de La Floresta-Pearson amb ocasió de l'Any Sacerdotal. Edita: Bisbat de Terrassa (març 2010, 360 pàgs). Primer llibre editat en català sobre el Sant Rector d'Ars. Obra d'agradable lectura, documentada històricament i escrita per una persona especialista en vides de sants i santes franceses.

Ramon Reixac i Puig, *El pastor retrobat*.

Biografia amb motiu de la beatificació del Dr. Josep Samsó i Elias, prevere i màrtir, rector de la Basílica parroquial de Santa Maria de Mataró. Pròleg del Dr. Ramon Cors i Blay. Editorial Claret, Barcelona, 2010. L'autor és historiador mataroní.

Ordenació de diaques

El diumenge dia 25 d'abril —Dominica del Bon Pastor— a les 6 de la tarda, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, celebrarà l'Eucaristia a la Catedral del Sant Esperit i conferirà el sagrat orde del Diaconat a quatre seminaristes de la diòcesi: Sergio González, Silvio Torregrosa, Carles Matilla i Javier Marquínez.

REMAD MAR ADENTRO

Una cultura de la vida

Cristo resucitado es la verdadera novedad del mundo. Él siempre se hace presente en medio de nuestra vida y de la vida de las comunidades de sus discípulos. Pero de manera especial en este tiempo de Pascua. El evangelio de este domingo nos presenta a Jesús que sale al encuentro de sus discípulos cuando están ejerciendo su profesión de pescadores.

La Pascua nos aporta una nueva luz, una mirada nueva que, desde la fe, nos permite afirmar que Cristo está presente en nuestra vida. Él nos invita, también hoy, a celebrar una comida, como invitó a sus discípulos en la orilla del lago y nos abre los ojos de la fe para que le reconozcamos, como les abrió los ojos a los discípulos para que le reconocieran.

Quisiera con estas reflexiones transmitir esperanza ante las dificultades presentes, tan agravadas para muchos en este tiempo de crisis económica. El Sínodo extraordinario del año 1985, en el veinte aniversario de la clausura del Concilio Vaticano II, en su declaración final nos invitaba a poner «la teología de la cruz y el misterio pascual en el centro de la predicación, de la celebración de los sacramentos y de toda la vida de la Iglesia. Una teología de la cruz es inseparable de

una teología de la resurrección». «Cuando los cristianos hablamos de la cruz —decía este documento— no merecemos que se nos llame pesimistas, ya que nos situamos en el realismo de la esperanza cristiana.»

Tenemos necesidad de lo que este Sínodo definió como «una espiritualidad pascual». Nuestra esperanza está basada en el hecho de que Cristo ha vencido el pecado, el mal y la muerte. Y por medio de la fe y de los sacramentos de la fe podemos reencontrar este nuevo aliento en nuestra vida.

El tiempo pascual es un tiempo de fuerte vivencia de la presencia del Señor resucitado en los signos sacramentales. Como afirmo en la carta pastoral para este curso titulada «La alegría del sacerdocio», «la Iglesia vive y celebra el encuentro entre Jesucristo resucitado y los hombres a través de los sacramentos, que son acontecimientos en los cuales la gracia llega al corazón de la persona y la historia, por medio de las palabras y los gestos realizados según dispuso el Señor».

Cristo es el sacramento de Dios y la Iglesia es el sacramento de Cristo. Los sacramentos son las realizaciones más intensas del encuentro con

Dios en la Iglesia, Cuerpo de Cristo y templo del Espíritu. Los sacramentos alimentan la vida de fe en sus diferentes etapas, ya que a través de ellos Cristo Salvador se hace presente de manera eficaz en todos los momentos y situaciones de nuestra vida. La celebración de cada sacramento es un momento de gracia, un acontecimiento de salvación, una experiencia del amor de Dios y un encuentro con el Dios que da vida.

¿Qué nos pide esta *espiritualidad pascual*? Lo diré con las palabras de una reciente declaración de los delegados diocesanos de Familia y Vida de las diócesis catalanas: «Consideramos imprescindible vivir la vida como un don, saboreando el gozo de tenerla y amándola plenamente como lo más grande que alguien puede poseer, y la expresión máxima del patrimonio humano.»

Y acaban con un compromiso que me parece muy oportuno en estos momentos de tanto pesimismo y de tantos atentados contra la vida humana: «Constatamos la necesidad de dar a conocer y expandir la cultura de la vida desde la convicción de que la Iglesia ha de estar al servicio de la vida porque la ama.»

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa